

Архијереји Јоаникије и Методије богослужили у никшићком Саброном храму

У Недељу о блудном сину, 20. фебраура 2022. лета Господњег, на празник Светог Партенија Лампсакијског, Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије служио је заједно са Његовим Преосвештенством Епископом будимљанско-никшићким г. Методијем и свештенством свету архијерејску Литургију у Саборној цркви Светог Василија Острошког у Никшићу, уз молитвено учешће верног народа.

-Дивна јеванђељска прича о блудном сину показује огромну моћ покајања и величанствено, бесконачно и несебично човјекољубље Божје. У њој је речено све оно што је Бог имао да поручи људском роду. Отац представља Бога који има своју дјецу – људе са различитим карактерима. Млађи син је помислио да има нешто што је његово, што му припада и тражио је од оца да се од њега одвоји, да оде далеко од његовог надзора. Отац му даде оно што је овај мислио да му припада, подијели имање, и он послѣ неколико дана оде у далеку земљу. А далека земља овдје представља уствари не просторну удаљеност његову од оца, него представља удаљавање од Бога, а удаљавање од Бога значи удаљавање од добрих дјела и врлина. И он у тој далекој земљи просу живјеће развратно све своје имање. То значи да је све оно што му је Господ дао, таленте и оно чиме можемо у овоме животу да располажемо, употребио само на своје лично задовољавање. Своје таленте је закопао умјесто да их је умножавао служећи другима, јер је то једини начин на који су они могу умножити, беседио је владика Методије.

-И наравно кад је све просуо завладала је оскудица и глад, завладала је она најстрашнија и најмрачнија и најопаснија могућа оскудица која може да завлада, а то је огромна празнина душе, очај, страх и богоостављеност. И наравно да он у тој далекој земљи није могао наћи оно што би могло да га нахрани и испуни његову бесконачну празнину. Онда је ријешио да се приклони неком богаташу не би ли ријешио свој највећи проблем да се насити, као што то бива и у нашим животима, мислећи да неку дубљу онтолошку глад можемо да задовољимо служећи тијелу и свијету. Тада је доживио највеће понижење, почео је да чува свиње, које су се у јеврејском народу сматрале нечистим животињама, и био толико гладан да није могао да се насити макар оним што су свиње јеле. И у тој граничној ситуацији очаја пренуо се и, како каже ова јеванђелска прича, дошао је себи. Онда уставши из тог понора очајања, сјетио се свога оца кога је напустио и рекао себи: Уставши отићи ћу оцу свом, па ћу му рећи: Оче, сагреших небу и теби. И више нисам достојан назвати се сином твојим: прими ме као једнога од најамника својих. И уставши отиде оцу свом. Отац је њега издалека угледао, ваљда зато што је стално зурио у правцу гдје му је син нестао, очекујући да му се врати. Он спази свога сина и потрча му у сусрет. Загрлио га је и пољубио, обукао и обуо, што значи да му је вратио његову слободу: ставио му прстен, који значи част и достојанство, и рекао слугама својим да закољу теле угојено, које се за највеће свечаности прилике чувало, да се провеселе зато што је његов син био мртав, а оживе, казао је Епископ будимљанско-никшићки г. Методије.

-Син је био мртав зато што је гријех тај који умртвљује све оно што је живо у нама, а умртвљује зато што нас одваја од јединог животодавца, од Духа Светога који све испуњава: Мртав бијеше, и оживе; и изгубљен бијеше, и нађе се. И док се све то дешавало, појавио се, чувши то весеље, старији брат, који подсјећа на фарисеја из приче о митару и фарисеју. Он је испунио сав закон Божји, али је мислио да може Богу угодити без љубави. Једна од највећих заблуда фарисејства је била и та што су они мислили да могу да остваре однос са Богом искључујући притом однос са човјеком и ближњим својим, и тако угоде Богу. А у свим причама јеванђелским, Господ је обарао то њихово погрешно мишљење. И он је, пројавивши ту фарисејску особину, одбио да присуствује и да се весели и радује ономе који је био изгубљен и који се нашао. И отац видјевши у каквом му је стању син, зато што је отац бесконачно љубио оба своја сина, показавши бригу и према старијем свом сину, рекао је: Ваљало би да дођеш јер овај брат твој мртав бијеше и оживе; да се заједно провеселимо. Старији син подсјећа оца да је он све његове заповијести извршио, а да му никад није ништа дао, не знајући да је највећа

заповјест: љубав и самилост, љубав према ближњему своме: А када дође тај твој син, који је расуо имање твоје са блудницама, заклао си му теле угојено. Он прави на тај начин отклон, не жели ништа са таквим братом да има, видно га презервши. А отац каже: Зар ниси знао да све што је моје, то је и твоје. Из ове приче треба да схватимо, без обзира колико ми пали и отпали, удаљили се од Бога, довољно је само да се пренемо и истински дубоко у своме срцу покајемо и окренемо се наручју Божијем, који нас нестрпљиво чека раширених руку, поручио је епископ Методије.

После свете литургије, на старом градском гробљу поред цркве Светих Петра и Павла, на гробу Митрополита дабробосанског Саве (Косановића) служен је годишњи помен, као и претходних 19 година од када су мошти тог Божјега угодника пренете из Улциња, где је пуних 100 година почивао. Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије је казао да је митрополит Сава имао пророчку улогу јер то што се догодило са њиме касније се догађало са многима који су били због православне вере, због српског језика, због ћирилице, прогоњени и затварани:

-Он је пробудио наш народ у Босни и Херцеговини и много шире, те су наставили да иду његовим путем. Он је претеча и Петру Кочићу и свим оним великим Србима у Босни који се борили за слободу, па је касније Аустроугарска монархија похватала најугледније Србе и прогласила велеиздајницима зато што се боре против окупације. Како је митроп'олит Сава био прогнан из Сарајева тако је послје 100 година прогнан и наш народ. Тако се обистинила и његова пророчка ријеч, пред смрт упућена Бењамину Калају, моћном окупатору Босне и Херцеговине: Жари, пали, удбински диздаре, док и твоме дому редња дође, ако не од људске, а оно од Божјега лома и грома, када се двије-три деценије после његове смрти распала моћна Аустроугарска монархија. Митрополит Сава је био архијереј у време злогласнога Бењамина Калаја у Босни и Херцеговини и за свега четири године његовога епископства, учинио је много иако је са свих страна био саплитан, нарочито из Беча, али све докле је могао да ради онако како је он то знао и умио, он је радио, обнављајући и храмове и вјеру, водећи рачуна о цијелом народу, посебно о омладини. Он је он устројио и чувену Сарајевску богословију.

-Наш народ је био под великим притиском од унијата и римокатоличке пропаганде у Босни и Херцеговини па је митрополит Сава дигао свој глас и осудио то зло и подржао Србе који су одупирали притисцима да се изјашњавају као Босанци. Наравно нашла је моћна Аустроугарска управа под

Бењаминов Калајем у Босни и Херцеговини и неколико људи чиновника Срба, који су радили у државној управи, да му мало подваљују, а и понеки свештеник. Онда да не би настао већи хаос, он се једноставно повукао. Међутим, то његово повлачење је било толико видљиво и послужио је као знак упозорења шта се догађа не само у Босни и Херцеговини него и у свим српским земљама, па је митрополит Сава постао веома вољен и поштован од свих јер је био на путу Божје истине, беседио је митрополит Јоаникије који је подсетио на двадесетогодишњи прогон владике Саве који је то време искористио да обиђе Свету Гору, Цариград, Јерусалим и остале светиње:

-Тако је стекао васељенску ширину духа. Био је даровит, велики бесједник, харизматична личност у правом смислу те ријечи, а свој мир је нашао у Улцињу и тамо се упокојио. Био је велики добротвор и овога светога храма и манастира Косијерево и племена Бањана, којима је подигао воду која се до данас зове Владичина вода. Он је био писац, књижевник, велики проповједник, али и велики свједок вјере, велики заштитник своје пастве. Црква га памти као једног од највећих својих добротвора, наш народ, то је једно те исто Црква и народ, па зато је заслужио да се њему служи помен и да га не заборављамо и да се помолимо Богу за његову душу са увјерењем да је он стекао слободу пред Господом да се моли за нас.

Истог дана, Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије је венчао Андријану и Мирослава Копривицу који је јуна 2020. године одбио да руши конак манастира Бриска Гора у Улцињу.

spc.rs